

*Εικηνές : ένα μαθητικό εργαστήριο θεατρικής
δημιουργικής γραφής*

Καλλιψώ Ν. Πάγου - Μιχαλά

Μ : Μήπως είδατε τους γιους μου; Αιώνες ολόκληρους τους ψάχνω παντού!.. Ύστερα σκέφτηκα πως μόνο εδώ δεν έψαξα. Παιδάκια είναι. Πού αλλού θα μπορούσαν να πάνε;

(Δείχνει τις φωτογραφίες τους στη Φύλακα)

Φ : Μήδεια, εσείς εδώ; Πώς φτάσατε ως εδώ; Μα, εσείς φαίνεστε καταπονημένη! Ελάτε να καθίσετε!

Μ: Λοιπόν; Μήπως πέρασαν από δω; Είναι μέσα; Σας παρακαλώ, πες τε μου! Πού είναι τα παιδιά μου;

Φ: Είναι άκρως εμπιστευτικό ποιοι περνάνε την πύλη του Παραδείσου, καλή μου! *(κοιτάζει τα χαρτιά της)* Κι ύστερα... το ξέρετε! Σας έχουν γίνει ασφαλιστικά μέτρα. Δεν μπορείτε πια να πλησιάσετε τα παιδιά σας! Απαγορεύεται!

Μ :Πρέπει να δω τους γιους μου, καταλαβαίνετε; Πρέπει να τους ξυπνήσω. Θ' αργήσουν για το σχολείο. Κάθε πρωί καθυστερούν να πουν το γάλα τους, να βουρτσίσουν τα δόντια τους, α κι ο μεγάλος έχει διαγώνισμα στη Γεωγραφία. Δε θα προλάβει να κάνει μια μικρή επανάληψη...

Φ : Μήδεια, πότε είδατε για τελευταία φορά τα παιδιά σας;

Μ: Τον περασμένο μήνα στη Συρία... δεν μπορώ να θυμηθώ. Όλα γυρίζουν στο κεφάλι μου. Ζαλίζομαι. Ο Ιάσων, ναι, αυτός φταίει, αυτός! Όταν γυρίσαμε στην Ελλάδα, πρόσφυγας εγώ από τη χώρα μου, δεν καταφέραμε να σταθούμε πουθενά. Βλέπετε, ο άντρας που αγάπησα ήταν μεγαλομανής. Ήθελε εξουσία, χρήμα, δύναμη! Από την Ιωλκό φύγαμε καταδιωγμένοι, στην Κόρινθο δε στεριώσαμε, καταλήξαμε στην Αθήνα, όπου ο Αιγαίας τον διόρισε πρέσβη της πόλης στο εξωτερικό.

Από τότε ταλαιπωρούμαστε, από τη μία δυσμενή μετάθεση, στην άλλη, τη δυσμενέστερη....

Φ : Πρέπει να θυμηθείτε, καλή μου! Δεν έγιναν έτσι, όπως τα λέτε. Αχ, Μήδεια, Μήδεια! Ο Ιάσων σας εγκατέλειψε για μια γυναίκα, πιο νέα από σας, κι εσείς, (διστάζει λίγο, παίρνει αναπνοή, την κοιτάζει στα μάτια), εσείς κάνατε φοβερά πράγματα, σπείρατε δεινά, προκαλέσατε απίστευτες συμφορές! Σας αναζητούν να σας δικάσουν!

Μ : Λέτε για τότε που όρμησα οπλισμένη μ' ένα καλάζνικοφ στο κτίριο του ΟΗΕ. Με κορόιδευαν χρόνια τώρα από το Γραφείο των Αναζητήσεων. Ήθελα μόνο να τους φοβερίσω. Πληροφορίες ζητούσα, έκλαιγα. Τους έδειξα αυτές τις δύο φωτογραφίες, τους είπα ότι είναι παλιές, τους παρακάλεσα : «εδώ δεν είμαι ξένη, εδώ είμαι ένα μ' εσάς, άνθρωπος είμαι, μάνα, πού βρίσκονται τα παιδιά μου»; Με κορόιδεψαν.

Χλεύασαν ό, τι είχα ιερότερο. Άνοιξα πυρ! Μηχανικά, δεν το σκέφτηκα. Θόλωσα. Το χέρι μου δεν άφηνε τη σκανδάλη.

(Σηκώνεται όρθια, η ένταση στη φωνή της δυναμώνει. Δακρύζει).

Τους έβλεπα να πέφτουν ο ένας μετά τον άλλο στο πάτωμα. Είχαν ακόμη την ειρωνεία στα χείλη και την απόρριψη στο βλέμμα. Συνέχισα. Όσπου έπεσε κι ο τελευταίος. Μαζί του χάθηκαν και τα ίχνη των μικρών.

Φ: Εκείνη τη γυναίκα, την ερωμένη του άντρα σας, την κάψατε ζωντανή...

Μ: Αυτή ήταν στο Χαμόγελο του Παιδιού; Όλοι στο πλευρό του Ιάσονα. Όταν δεχτήκαμε την επίθεση, όταν τα πυρά άρχισαν να μας χτυπούν από παντού, ήταν μέρα- μεσημέρι. Έξω είχε μια μέρα χαρά Θεού. Όταν έσπασαν τα πρώτα τζάμια χώθηκα κάτω από το τραπέζι. Ήμουν μόνη, μόνη καταλαβαίνετε; Σε μια άγνωστη χώρα, χωρίς κανέναν ! Σκέφτηκα να μείνω για πάντα εκεί, να περιμένω ως την ώρα, που κάποιος εισβολέας θα γυρίσει την κάνη του καταπάνω μου.

Ύστερα σκέφτηκα τα παιδιά. Σύρθηκα ως το δωμάτιό τους. Είδα τα αρκουδάκια τους: ήταν γαζωμένα από τις σφαίρες. Οι γιοι μου έλειπαν. Αποφάσισα να πάω στο σχολείο τους. Δεν ήξερα πώς! Βγήκα στο δρόμο. Είδα τα δόντια του παππού μου να λάμπουν στον ουρανό. Σήκωσα το χέρι μου, τράβηξα δυνατά μια αχτίν, την έκοψα, κάθε που έβλεπα εχθρό της έστρεφα κατά πάνω του.

Φ: Ξεκληρίσατε ολόκληρο επίλεκτο σώμα, που στάλθηκε να σας συλλάβει μετά το φόνο της Κρέουσας!

Μ: Όταν έφτασα στο σχολείο ήταν αργά. Οι άλλοι είχαν φτάσει πρώτοι. Η αυλή είχε γεμίσει από άψυχα κορμάκια. Πατούσα πάνω τους, για να φτάσω στην είσοδο. Δεν ήξερα τα ονόματα κανενός. Ανέβηκα ως την τάξη των παιδιών στο δεύτερο όροφο. Ήταν άδεια. Ο δάσκαλος νεκρός στην έδρα. Δεν είχε προλάβει να μου άσει τα διαγωνίσματα Γεωγραφίας. Πλησίασα, διάβασα το πρώτο ερώτημα: [...]

11^η Σεπτεμβρίου
ψευδαίσθηση
αβράλενας της
εύχρονες κοινότητες

Μια νέα σειρά θεματικών
ενοτήτων έρχεται στο
προσκήνιο λόγω των
πολιτικών και κοινωνικών
εξελίξεων, κυρίως της
παγκοσμιοποίησης, ή
έκτακτων και
απρόσμενων ζητημάτων
επικαιρότητας. Έχει, για
παράδειγμα, γίνει πολύς
λόγος μετά την 11^η
Σεπτεμβρίου για την
αποκάλυψη της
ψευδαίσθησης της
ασφάλειας μέσα από τις
σύγχρονες κοινωνίες.

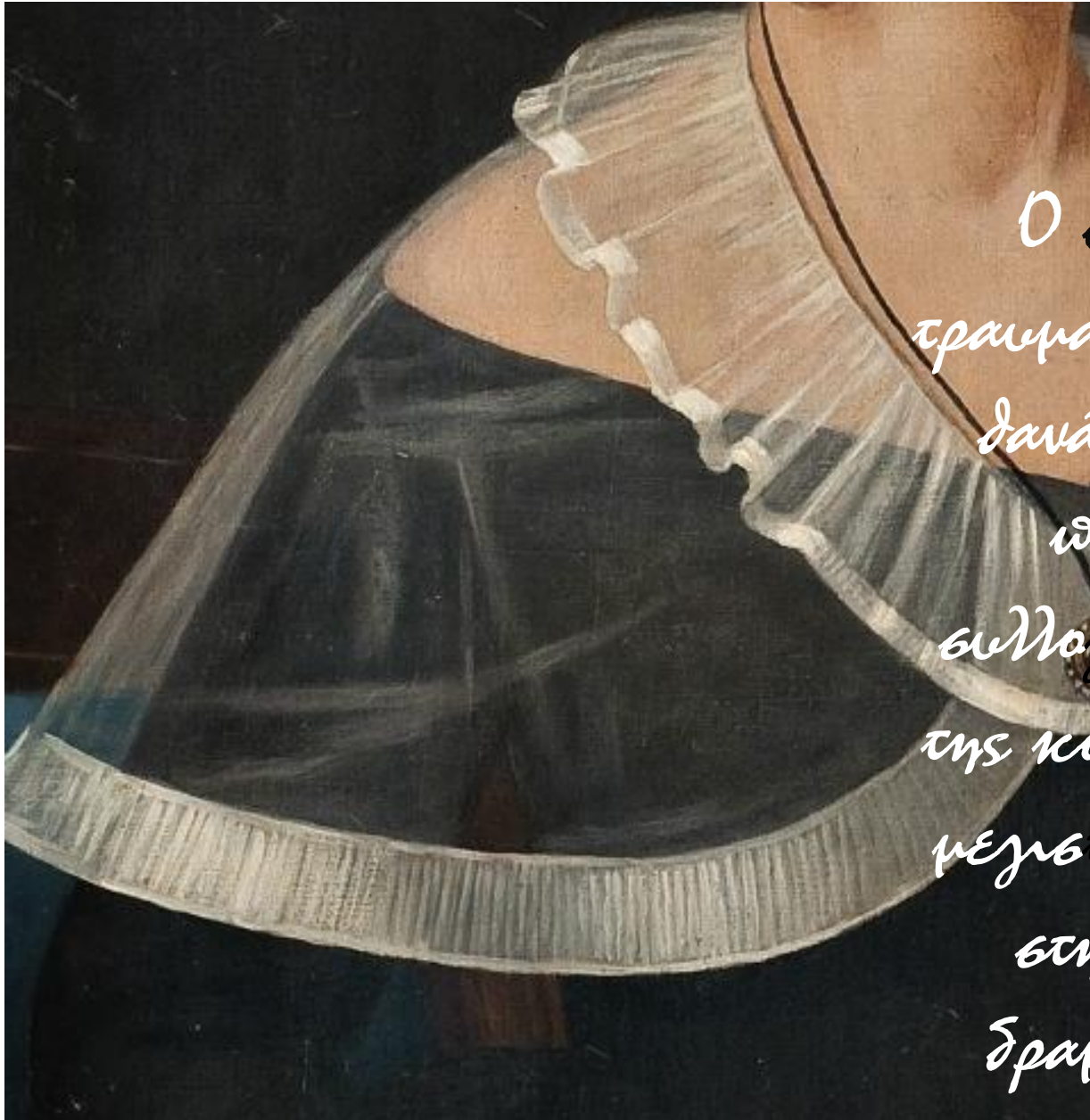
Μια τέτοια
αυτοκάλυψη δίνει
δευτελικές αρχές
του δυτικού
κόσμου, όπως η
υπεροχή, η
εταδερότητα, η
ωρόοδος, η
ελευθερία

Η ασφάλεια, σε συνδυασμό με
την ατομικότητα και την
ανεξαρτησία, αυτοτελούν τα
βασικά ανδρικών
δικαιώματα που στήριξαν
την αστική εκέψη από τον
Διαφωτισμό και έπειτα και
που ιδίως ιδιαίτερα σταδιακά
να συνιστούν τα ακλόνητα
δεδομένα βάσει των οποίων
δημιουργείται πολιτισμός
και τέχνη.

Ο άνθρωπος καλείται
στο εξής να
αναδημιουργήσει τον
εαυτό του
ξαναφέροντας στην
μνήμη του τους
αρχετυπικούς του
φόβους και εμμονές.

Ο φόβος του
τραυματισμού και του
θανάτου μέσα στα
ιδιαίτερα της
επιλογικότητας και
της κοινοτικής γνής
μεγιστοποιείται και
στη σύγχρονη
δραματολογία.

Πλέον, ο αυτώντατος στόχος
του σύγχρονου ανδρώνου
δεν είναι να αναδείξει την
ενδεχόμενη κενότητα της
ύδαρξης του ή την
υπερδωρνωδοίγη του από
το ιτανύοχρο
καυταηστικό σύστημα
αλλά να αντιμετωπίσει όσο
το δυνατόν λιγότερες
έκτακτες καταστάσεις
βινδεόμενες με την υγεία
του και την εξωτερική
αυελή της γνής του.

Μέρος της καινούργιας γραφής
επικεντρώνεται στην παρουσίαση
του «εγώ» και του ιστορικού των
επιχειρημάτων του βεμα
καθημερινότητα που γίνεται όλο
και πιο εικαστική.

Παράσταση

Σε ένα εργαστήριο θεατρικής
δημιουργικής γραφής
διδάσκονται μοτίβα, δηλαδή
αφηγηματικές σταδερές, που
υποδηλώνουν αδρομερώς τους
χαρακτήρες ή την υλοκή του
έργου κι οδηγούν μέσα από
στερεότυπους ευνερημούς κι
αναδρομές σε αναγνωρίσιμες
φόρμες, που ειδικεύονται έναν
υρνώτο αυτοσυμβολισμό του
νοήματος, μια αρχική ερμηνεία
του έργου, χωρίς να στερούν από
αυτό τη φρεσκάδα της
υρνωτοτυπίας.

γ) σύγκρισης της ηρωίδας με τις αντιξοότητες (που επιδοίχου την ειδικότητα των στόχων της) με το μοτίβο της ιδρυκότητας (μοντέλα του ιδρυτικού ταξιδιού, της εσωτερικής ιδρυκότητας και των αναμνήσεων) και τέλος με το μοτίβο της μεταμόρφωσης (μοντέλα της διπλής φύσης ανδρώων χαρακτήρων).

Η Μήδρα στις ιδιές του
Παραδείσου είναι μια
ιστορία που συνδυάζει το
μοτίβο της **εγκραυσης**
(μοντέλα α) **καταδίωξης**
της ηρωίδας από εχθρούς
οι οποίοι δεν
καταδικάζονται, β)
αναμίτησης δημοφιλών
ιδανών και

Ευχαριστώ για την υδροσχή σας